No tornaràs

Per EloiA el dl., 10/09/2007 - 09:00

Els Pets

-

Sol

Lletra original

Les formigues que viuen sota la nevera,aquell pany de la porta que s'ha d'apariar,un tros de llonganissa que no era tan secai l'avís de correus que sempre arriba tard.Flors de plàstic marcides, antigues llibretes,la llum quieta i vermella del contestador,una vella faldilla que t'anava estretai fa més de vint dies que penja al balcó.La torreta on plantàvem mariai per dissimularun brot de camamilla,ara dorm avorridaplena de burillesque no cal regar.No tornaràs. No tornaràs. No tornaràs.Calaixets plens de fotos cruels que ens delaten,aquell pòster d'Holanda que s'ha d'emmarcar,una tapa de wàter que és sempre aixecadai la pasta de dents seca i sense tapar.Llibres vells plens de dedicatòriesque ara fan tan de mal,mitjons bruts o pitjor,que han perdut la parellai de pas amb ellatota utilitat.No tornaràs. No tornaràs. No tornaràs.

Lletra traduïda

... i al final, què?

"És la balada més balada del disc. La lletra és un inventari del que hi ha en una casa quan et deixa la teva parella. Reflecteix la sensació que tens quan marxa algú del teu costat, quan cada cosa et recorda una mica aquella persona, des de la roba que penja al balcó fins a la torreta plena de puntes de cigarreta." (Gavaldà) Quan algú marxa sembla que deixa tenyit de la seva ànima l'espai on va viure. Aquest fet és bastant real i d'aquí que hi hagi devoció per relíquies, objectes i d'altres fetitxes. El poble d'Israel, en la duresa del desert, enyorava "les olles d'Egipte" i això el dugué a fer-se el vedell d'or. Però, en el fons, no ens podem aferrar a res. Creure és anar "sempre més lluny", córrer cap a la meta i, al final del camí...

Al final...

Al final del camino me dirán:- ¿Has vivido?, ¿Has amado?Y yo, sin decir nada,Abriré el corazón lleno de nombres. Pere Casaldàliga